

Jan Czajkowski m fl

Fred i Ukraina? – debatt

Jan Czajkowski (JC) var tidigare en flitig skribent i tidningen *Internationalen*, men den ryska invasionen av Ukraina i februari 1922 medförde att det långvariga samarbetet upphörde. JC tog nämligen snabbt ställning för Ukraina i denna konflikt, medan *Internationalen* intog en oklar, snarast pacifistisk hållning där FRED stod i centrum. Hur man skulle uppnå en fred utan att Ukraina tvingades ge upp sitt självbestämmande, det förklarades inte, och från allra första början var tidningen emot vapenstöd till Ukraina.

JC gillade inte den linjen och skrev därför insändare, där han kritiserade tidningen. Men tidningsdebatten blev inte särskilt långvarig: JC hann få 3 inlägg publicerade.¹ Och när *Internationalen* stoppade debatten, då tillgrip JC andra media för att framföra sin kritik.

JC har länge varit drivande i Facebook-gruppen *Ukraina-solidaritet*² och är flitig skribent på dess sida. Det är därför inte så underligt att han utnyttjat den plattformen för sin kritik av *Internationalens* linje och bevakning av kriget (men han har även skrivit i *Flamman* och andra tidningar). Marxistarkivet har publicerat det mesta av denna debatt. Om du är intresserad av dessa, så finns allra sist nedan länkar till tidigare publicerade inlägg.

Här återges flera *Internationalen*-kritiska artiklar av JC, det första från 25 juli. Det som fick JC att reagera denna gång var en ledare och ytterligare 2 artiklar, av Håkan Blomqvist och Anders Karlsson (dessa 3 återges nedan). Som vanligt publicerade JC inläggen först på Ukraina-solidaritets Facebook-sida, men två av inläggen letade sig också fram till *Internationalens* Facebook-sida, där det ledde till ytterligare debatt (som också delvis återges nedan).

Dessutom återges en kritisk kommentar till *Internationalen*-ledaren av Göran Högberg.

Innehåll

Ledare: Låt inte högern stjäla fredsbudskapen.....	2
JC: SP, Ukraina och ”den svarta internationalen”.....	4
Göran Högberg: Om ledaren ”Låt inte högern stjäla fredsbudskapen”.....	6
Håkan Blomqvist: Handlar Ukrainas motoffensiv om cynism?.....	8
JC: ”Handlar Ukrainas motoffensiv om cynism?”.....	9
Anders Karlsson: Sluta skjut – förhandla nu!	10
JC: Internationalen: Fred till varje pris	11
Debatt på Internationalens Facebook-sida	12
JC: Vad <i>Internationalen</i> inte vill att du ska veta om Ukraina.....	13
Tidigare debatt-inlägg (artikelsamlingar).....	18

¹ [Debatt om Ukraina-kriget i Internationalen](#) innehåller de inlägg som publicerades i tidningen + ett refuserat inlägg, samt en slutkommentar av JC hämtad från Facebook.

² Se <https://www.facebook.com/groups/ukrainasolidaritet>

Ledare: Låt inte högern stjåla fredsbudskapen

Internationalen 24 juli 2024

- Vänstern är ingen krigisk NATO-falang
- Tro inte på ”svarta internationalens” telefonsamtal
- Solidaritet med både Ukrainas och Rysslands folk

Det hela är bara groteskt. Medan Ryssland terrorbombar ukrainska bostadsområden, barnsjukhus och infrastruktur lägger ytterhögern, som gärna vänslas med Putin, beslag på budskap om förhandlingar och fred. Viktor Orbáns kritiserade resa som fredsapostel till Zelenskyj, Putin, Xi Jinping och Trump skedde bara dagar efter Orbáns initiativ till gruppen ”Patrioter för Europa”. Den blir den tredje största i EU-parlamentet och inbegriper ett veritabelt skräckkabinett av franska Nationell Samling, ungerska Fidesz, italienska Lega, österrikiska FPÖ, spanska VOX, belgiska Vlaams Belang och portugisiska Chega, för att nämna några. I franska parlamentsvalet sökte den rasistiske ytterhögerns Jordan Bardella driva samma budskap och i dagarnas amerikanska presidentvalstumult upprepade Trumps vicekandidat J D Vance skrönan om freden som bara ett telefonsamtal bort – plus stopp för vidare amerikanskt stöd till Ukraina.

En internationell vänster bör i detta läge inte överlämna fredsförhoppningar till extremhögern och reducera sig till en krigisk NATO-falang i solidaritet med det överfallna och terroriserade ukrainska folket. Då riskerar vänstern att reduceras till en del av eskaleringens logik med dess förödande följder.

Stora delar av USA:s och Europas befolkningar, i synnerhet i de ekonomiskt svagare delarna, tror inte att Ukraina kan segra och att förhandlingar, inklusive med kompromisser, måste inledas. De flesta krig slutar sällan med totala segrar eller nederlag, utan i någon form av stillestånd, eller ”smutsiga freder”, där politik, diplomati och andra former för köpslagan och skumrask tar vid.

När ett utvidgat NATO genom risken för Trumps valseger tar över det militära stödet till Ukraina hjälper det inte bara det ukrainska försvaret utan gör det också lättare för Putin-regimen att hävda att den ”militära specialoperationen” i Ukraina attackeras av det samlade västblocket. Med användningen av de mest avancerade robotsystemen och nu F16-plan från väst mot egentligt ryskt territorium förstärks propagandan och omställningen av det ryska samhället för en patriotisk ödeskamp à la Stora Fosterländska kriget 1941-45. Bedömare, som den nu fängslade ryske vänstermannen Boris Kagarlitsky, menade att en sådan folklig mobilisering inte är möjlig i dagens Ryssland där dimridåerna om en begränsad ”specialoperation” just syftar till att undvika insikten om storkrigets krav – och offer. Samtidigt är det svårt att undgå hur rysk media, myndigheter, kulturliv och andra samhällsaktörer pepprar den ryska befolkningen med patriotiska och chauvinistiska budskap om stolt ståndaktighet i försvar av fosterlandet som då.

Att det skulle ha varit den ryska staten som överföll Ukraina är, visar internationella bedömare, helt uttraderat i rysk offentlighet, i den mån faktumet någonsin förekommit. När ryska anläggningar för militär och energi – men även civila bostadskvarter i Belgorod eller semesteranläggning i Sebastopol – träffas av långskjutande robotartilleri handlar de ryska bombardemangen i propagandan bara om självförsvar, eller vedergällning – även om Kremls egen ”Bagdad-Bob”, Dmitrij Peskov, blåljuger personal, föräldrar och räddningsarbetare vid barnsjukhuset i Kiev rakt upp i ansiktet: ”Vi beskjuiter inga civila mål.” Känns orden igen från den israeliska krigsmaktens massakrer på civila i Gaza?

Extremhögerens ”fredsbudskap” kan framöver komma att bli ett vinnande koncept. Att den etablerade borgerliga högern och mitten, liberaler, socialdemokrater, gröna och delar vänstern i väst pumpar på för ökade militära rustningar, NATO-uppslutning och upptrappad intervention på Ukrainas sida i kriget inrymmer olika logiker. Den ena är att det ryska imperiet till sist brister under krigets tyngd. För några till vänster går hoppet till de ryska revolutionerna 1905 och 1917, då det gamla tsardömet förlorade kriget mot Japan respektive störtade samman under första världskriget. För andra som fruktar revolutioner och den ryska statens sammanbrott i blodiga inbördesstrider som i forna Jugoslavien, står hoppet snarare till någon slags ”gorbatjovisering” som under sent 1980-tal när Michail Gorbatsjov efter Tjernobykatakastrofen och kriget i Afghanistan förklarade: ”Vi kan aldrig mer leva så här” och slöt fred med USA.

En andra logik däremot, är att upptrappade stridshandlingar med alltmer sofistikerade vapen och minskande återhållsamhet följs av än värre ryska terrorbombningar med mänskliga förluster i växande tusental både bland civila och vid fronternas köttkvarnar. Härtill kommer ökande hot om taktiska kärnvapen på tröskeln till ett tredje världskrig som kanske i viss mening redan har inletts när världens stater linjeras upp i alltmer fientliga och militariserade block. Bara att det svenska samhället, nyss i en alliansfri utkant av stormaktspolitiken, genom NATO-medlemskapet ska utgöra en del av maktkampen mellan USA och Kina i Sydostasien, antyder vart denna andra logik kan veta.

Putinregimens alliansbygge med Kina, Indien, Iran, afrikanska stater, inklusive de övriga så kallade Bricländerna, Brasilien och Sydafrika, kan inte nonchaleras. Det handlar i propagandan om att bryta upp den USA-dominerade världsordningen för en ”multipolär” värld där varje nation kan utveckla och styra sina förmågor. På så sätt kan projektet, framställs det, knyta an till antikoloniala strömningar i det globala Syd, ja nästan med den forna alliansfria rörelsen från 1960-talet som mönster. I verkligheten handlar det snarare om en ny uppdelning av världsekonomin och geopolitiken under nya stormaktsblock i kölvattnet på det amerikanska imperiets nedgång.

De internationella vänsterkrafterna behöver kombinera solidaritetsarbete för den ukrainska arbetarklassen och folket med stöd åt det ryska fattigfolk bland minoriteter och arbetare som idag av stormrika oligarker förvandlas till kanonmat i de ryska eliternas anfallskrig. I de stora elefanternas dödsdans, den mellan NATO och Ryssland, har en internationalistisk vänster ingenting att skaffa. Men på gräsrotsnivå kan vänstern göra skillnad med solidaritetsarbete för ukrainska folkliga organisationer, fackföreningar, kvinnogrupper och demokratisk vänster tillsammans med stöd åt ryska krigskritiker och förtryckta.

Ett vänsterns fredsinitiativ behövs som handlar om solidaritet med det ukrainska folket och stopp för Rysslands krig men också om en ideologisk och materiell offensiv för stöd åt det hård slitande ryska folket och arbetarklassen som idag ser sin framtid försvinna i det ”eviga krig” under generationer som utlovas från både Moskva och Washington – och numera även från Stockholm.

Ukrainas folk och Rysslands arbetarklass behöver den internationella vänsterns samlade kraft för att stoppa kriget och genomdriva en demokratisk fred utan ockupationer, annekteringar och fortsatt folkslakt. Den saken kommer inga telefonsamtal i världen från dagens framväxande ”svarta international” att åstadkomma.

JC: SP, Ukraina och ”den svarta internationalen”

Publicerad på *Ukraina-Solidaritets* Facebook-sida 25 juli

I en ledare i Socialistisk Politik's ”Internationalen” (numera ingen tidning utan endast en webbsida) den 24 juli, varnar man för att ”låta högern stjäla fredsbudskapen” (se ovan):

”Medan Ryssland terrorbombar ukrainska bostadsområden, barnsjukhus och infrastruktur lägger ytterhögern, som gärna vänslas med Putin, beslag på budskap om förhandlingar och fred.”

Man har ju hört liknande fraser till leda från olika politiska håll – ”Dom försöker stjäla vår politik!”. Det som börjar bli så pinsamt för SP är att det nu blir allt svårare för dem att distansera sig från extremhögern och dess galjonsfigurer Putin, Trump och Orbán. Som kanske ändå är en aning bättre än det krigiska NATO?

”En internationell vänster bör i detta läge inte överlämna fredsförhoppningar till extremhögern och reducera sig till en krigisk NATO-falang i solidaritet med det överfallna och terroriserade ukrainska folket. Då riskerar vänstern att reduceras till en del av eskaleringens logik med dess förödande följder.”

”Stora delar av USA:s och Europas befolkningar, i synnerhet i de ekonomiskt svagare delarna, tror inte att Ukraina kan segra och att förhandlingar, inklusive med kompromisser, måste inledas. De flesta krig slutar sällan med totala segrar eller nederlag, utan i någon form av stillestånd, eller 'smutsiga freder', där politik, diplomati och andra former för köpslagan och skumrask tar vid.”

Lägg märke till att SP här försöker framställa sig som språkrör för ”de ekonomiskt svagare delarna” i USA och Europa som tror på förhandlingar eftersom Ukraina inte kan segra. Alltså händelsevis samma visa som lilla SP har tjatat om under två och ett halvt års fullskaligt krig.

Och om NATO ökar det militära stödet till Ukraina för att kompensera ett eventuellt stopp för USA:s hjälp vid en valseger för Trump, då kommer det enligt SP enbart att göra det lättare för Putin att hävda att Ryssland bara försvarar sig mot Väst.

Samtidigt som man konstaterar: ”Att det skulle ha varit den ryska staten som överföll Ukraina är, visar internationella bedömare, helt uttraderat i rysk offentlighet, i den mån faktumet någonsin förekommit.”

Men ändå tror SP uppenbarligen att ett förstärkt vapenstöd till Ukraina på något sätt skulle göra vanliga ryssar ännu mer övertygade om att kriget är resultatet av ett angrepp från NATO. Med denna logik borde ett Ukraina som fråntagits alla militära medel få de ryska arbetarna att förstå att de är lurade och revoltera mot Putin.

Är det den politiken som SP tycker att den ukrainska vänstern borde driva? Man verkar ha glömt att Internationalen för ett par månader sedan publicerade ett upprop från ukrainska fackföreningar och vänsterorganisationer inför EU-valet, [Nödprop från ukrainska arbetare inför EU-valet](#), där den första punkten är att styra om all europeisk vapenexport till stöd för Ukrainas försvar.

Detta är självklarheter för alla inom vänstern i Ukraina. Liksom för hela det ukrainska folket. Utan mer och bättre vapen kan inte Ryssland kastas ut, och utan ett nederlag för Ryssland i kriget kan det inte bli någon fred.

Ett avväpnat Ukraina betyder i själva verket ett utplånat Ukraina. Detta förstår var och en som inte blundar för verkligheten. Det räcker med att lyssna på de ryska ledarna när de gång på gång förklarar att Ukraina är och förblir ryskt och att alla ukrainare som hävdar något annat

ska elimineras. Men detta har Internationalen aldrig vågat berätta om, och följaktligen aldrig velat diskutera. För att detta omöjligt går att få ihop med den förhandlingslösning SP drömmer om.

”När ett utvidgat NATO genom risken för Trumps valseger tar över det militära stödet till Ukraina hjälper det inte bara det ukrainska försvaret utan gör det också lättare för Putinregimen att hävda att den 'militära specialoperationen' i Ukraina attackeras av det samlade västblocket.”

”En andra logik däremot, är att upptrappade stridshandlingar med alltmer sofistikerade vapen och minskande återhållsamhet följs av än värre ryska terrorbombningar med mänskliga förluster i växande tusental både bland civila och vid fronternas köttkvarnar. Härtill kommer ökande hot om taktiska kärnvapen på tröskeln till ett tredje världskrig som kanske i viss mening redan har inletts när världens stater linjeras upp i alltmer fiendliga och militariserade block.”

Så ju mer motstånd Ukraina kan bjuda, desto farligare blir ryssen. Och vad är då alternativet?

”De internationella vänsterkrafterna behöver kombinera solidaritetsarbete för den ukrainska arbetarklassen och folket med stöd åt det ryska fattigfolk bland minoriteter och arbetare som idag av stormrika oligarker förvandlas till kanonmat i de ryska eliternas anfallskrig. I de stora elefanternas dödsdans, den mellan NATO och Ryssland, har en internationalistisk vänster ingenting att skaffa. Men på gräsrotsnivå kan vänstern göra skillnad med solidaritetsarbete för ukrainska folkliga organisationer, fackföreningar, kvinnogrupper och demokratisk vänster tillsammans med stöd åt ryska krigskritiker och förtryckta.”

Det vore ju intressant att veta vad SP har gjort hittills för ”ukrainska folkliga organisationer, fackföreningar, kvinnogrupper och demokratisk vänster” – annat än att propagera mot Ukrainas beväpning. Ukraina-Solidaritet har sedan snart två år tillbaka en insamling till Sociala Rörelsen i Ukraina. Mig veterligen har SP inte gett en krona till den insamlingen. Men de har kanske några hemliga kontakter med någon vänster i Ukraina som de inte vill avslöja.

Och märkligt nog tänker man sig tydligen att samla in pengar åt ryssarna – för vad menas annars med ”ett vänsterns fredsinitiativ” för en ”materiell offensiv för stöd åt det hård slitande ryska folket och arbetarklassen”:

”Ett vänsterns fredsinitiativ behövs som handlar om solidaritet med det ukrainska folket och stopp för Rysslands krig men också om en ideologisk och materiell offensiv för stöd åt det hård slitande ryska folket och arbetarklassen som idag ser sin framtid försvinna i det 'eviga krig' under generationer som utlovas från både Moskva och Washington – och numera även från Stockholm.

Ukrainas folk och Rysslands arbetarklass behöver den internationella vänsterns samlade kraft för att stoppa kriget och genomdriva en demokratisk fred utan ockupationer, annekteringar och fortsatt folkslakt. Den saken kommer inga telefonsamtal i världen från dagens framväxande 'svarta international' att åstadkomma.”

SP och Internationalen inser nog att dessa vackra ord aldrig kommer att bli verklighet. Men det är detta drömska budskap som man vill propagera medan man som den ”Svarta Internationalens” vänsterflygel driver på för att avvärja Ukraina. Eller som man uttrycker det: ”Extremhögerens 'fredsbudskap' kan framöver komma att bli ett vinnande koncept.”

Så att SP om några år ska kunna dra en lättnadens suck och pressa ut några krokodiltårar över ett utplånat Ukrainas tragedi.

Det är kriminellt. Det är ett rent bedrägeri.

Göran Högberg: Om ledaren "Låt inte högern stjäla fredsbudskapen"

Publicerad som kommentar på *Internationalens* Facebook-sida 28/8

I ledaren sägs: *"En internationell vänster bör i detta läge inte överlämna fredsförhoppningar till extremhögern och reducera sig till en krigisk NATO-falang i solidaritet med det överfallna och terroriserade ukrainska folket."*

Vad betyder detta? Är SP aktivt emot att andra länder går in och stödjer Ukraina militärt för att kompensera ett eventuellt bortfall av amerikanskt stöd? Ledaren talar om en "Internationell vänster". Vad omfattar den? Ingår vänstern i Ukraina och andra tidigare delar av östblocket i denna?

Ledaren fortsätter: *"Då riskerar vänstern att reduceras till en del av eskaleringens logik med dess förödande följder."*

Vad menas? Ryssland har anfallit Ukraina, det lägger städer i grus och aska som med Grosnyj i Tjetjenienkriget och med Aleppo i Syrien. Är det eskalering att ge Ukraina medel att stoppa dessa attacker? Ryssland sprängde Nova Kachovka-dammen – är det eskalering att ge Ukraina medel att hindra sprängningar av andra dammar? Problemet har varit att andra länder för lite, för sent och för begränsat har gett Ukraina stöd att försvara sitt land och sin demokrati sedan Ryssland 2014 attackerade Ukraina militärt med annekteringar på Krim och i östra Ukraina. Det förefaller som om SP använder begreppet eskalering för att motivera minskat vapenstöd till Ukrainas försvar. Signatärmakterna i Budapestavtalet 1994, Ryssland, USA, Storbritannien, lovade att Ukraina, mot att det lämnade bort sina kärnvapen, skulle vara garanterat territoriell och politisk säkerhet. Men signatärmakterna svek Ukraina som stod utan medel att försvara sig när det anfölls av Ryssland 2014. Nu eskalerar Ryssland kriget med att bomba sönder kraftverk, vattenförsörjning, sjukhus, skolor och andra civila mål. Anser ledaren att Ukrainas försök att försvara sig är samma sak som anfallarens eskalering? Måste vi inte se skillnad på anfall och försvar?

Ledaren utvecklar: *"Stora delar av USA:s och Europas befolkningar, i synnerhet i de ekonomiskt svagare delarna, tror inte att Ukraina kan segra och att förhandlingar, inklusive med kompromisser, måste inledas."*

Vad menas? I Finland och Sverige blev den skrällseger i Europavalet för vänsterkandidaterna Li Andersson och Jonas Sjöstedt, som bägge mycket klart stöder Ukrainas rätt att försvara sig och betonar betydelsen av tillräckligt stöd med militärt materiel. I Frankrike och framför allt Tyskland satsar Ryssland genom sina propagandistiska polisorganisationer enormt på att med falska internetkonton, falska nyhetsartiklar och påhittade historier kombinera invandrarskams med att säga att typ "Ut med utlänningarna! Tyskland har inte råd att stödja Ukraina utan måste ta hand om sina fattiga". Den ryska propagandan arbetar intensivt med att stärka högerextrema krafter i dessa länder som en del i att undergräva det militära stödet till Ukraina. Men inte heller det lyckades fullt ut för Ryssland i EU-valet – så jag förstår inte var ledarskribenten har fått sina uppgifter ifrån. Och om det stämmer så är det väl vänsterns uppgift att bygga upp en stark solidaritet med Ukraina. Det finns i Sverige en bred solidaritet till exempel med kyrkor som startar insamling till kraftverk och kommunalarbetare som samlar in ambulanser och brandbilar. Lyft fram och stöd!

Ledaren påstår: *"De flesta krig slutar sällan med totala segrar eller nederlag, utan i någon form av stillestånd, eller "smutsiga freder", där politik, diplomati och andra former för köpslagan och skumrask tar vid."*

Här kommer ledaren med ett generellt påstående. Men många krig har slutat med erövring av andra länders mark. Det är tydligt att det ryska krigsmålet är hela Ukraina som skall omvandlas till en del av ett totalitärt Ryssland, där polisorganisationer som bygger på gamla KGB är regimens ryggrad. Möjligen antyds att Ukraina kunde få bli kvar som en liten avväpnad enklav i väst. Vad ledaren inte tar upp är vad kriget handlar om för Ukrainas del – demokrati mot fascism. Ukrainas väg bort från det alltmer odemokratiska Ryssland har skett genom folkliga massrörelser. Det går inte att förneka att Ryssland har utvecklats till en imperialistisk, många säger fascistisk, diktatur och att detta är en av grunderna för kriget – det vill säga den ryska elitens paniska rädsla för demokrati med demonstrationsrätt, organisations- och yttrandefrihet. Även om Ukraina lyckas driva ut ockupanten ur sitt land och bibehålla ett styrelseskick med demokratiska rättigheter så har Ukraina blivit skadat med många döda, med utplånade städer, skadad sjukvård, omfattande minering, förstörd natur och energisystem. Det är därför fel att tala om att ”vinna” eller ”segra” – för Ukraina handlar det om att överleva eller utplånas.

Ledaren: *”När ryska anläggningar för militär och energi – men även civila bostadskvarter i Belgorod eller semesteranläggning i Sevastopol – träffas av långskjutande robotartilleri...”*

Har ledarskribenten stöd för detta? Ryssland bombar sönder stad efter stad Ukraina med fjärrstyrda glidbomber med enorma sprängladdningar. Dessa avfyras från ryskt territorium och ibland tappar de flygförmågan och faller ned i Ryssland, något som skadat bostadskvarter i Belgorod i maj 2024. Ledaren sprider, såvitt jag förstår, här en rysk berättelse som påstår att det var Ukraina som stod bakom. Vad gäller stranden på Krim så var det delar från en sönderskjuten missil som föll, ingen riktad attack mot någon semesterort. Eller har ledarskribenten annan information?

Ledaren: *”En andra logik däremot, är att upptrappade stridshandlingar med alltmer sofistikerade vapen och minskande återhållsamhet följs av än värre ryska terrorbombningar med mänskliga förluster i växande tusental både bland civila och vid fronternas köttkvarnar.”*

Ukraina lyckades mot alla odds avvärja den stora attacken mot Kiev 2022 och för en försvarskamp mot nya vågor av attacker. Om Ukraina ges adekvat hjälp för att driva ut Ryssland ur sitt land så är freden uppnådd. Ledarens text känns igen från ett återkommande ryskt argument ”Mer vapen till Ukraina leder bara till fler döda ukrainare i onödan eftersom vi ändå kommer att vinna till slut”.

Ledaren: *”I de stora elefanternas dödsdans, den mellan NATO och Ryssland, har en internationalistisk vänster ingenting att skaffa.”*

Här försvinner Ukraina som eget subjekt. Och läsaren kan tro att Ryssland attackerat NATO eller NATO attackerat Ryssland. Men NATOs utvidgning har drivits fram av forna stater inom det gamla ”Östblocket”, utifrån rädsla för en pånyttfödd rysk imperialism.

Ledaren föreslår: *”Ukrainas folk och Rysslands arbetarklass behöver den internationella vänsterns samlade kraft för att stoppa kriget och genomdriva en demokratisk fred utan ockupationer, annekteringar och fortsatt folkslakt.”*

Hävdar ledarskribenten att en fred utan annekteringar kan ske genom ”den internationella vänsterns samlade kraft”, samtidigt som vapenstödet till Ukraina dras bort? Jag vill snarare hävda att det behövs både fortsatt militärt stöd, mer effektiva sanktioner mot vapenkomponenter samt ytterligare stöd åt kampen för demokrati i Ryssland. Den dag soldatmödrar och änkor lyckas bryta igenom den ryska statens terrormaskineri och manifesteras krigsmotstånd är freden nära. Den dag då anställda i finansvärlden avslöjar de verkliga ägarna bakom anonyma konton och ryska makthavares stulna rikedomar blir allmänt kända är freden nära. Förbud mot anonyma ägare av bolag skulle så slå hårt mot de ryska makthavarna. Sådana åtgärder måste

användas för att skona liv från den militära striden. Kärnkonflikten är utvecklingen av en närmast fascistisk diktatur i Ryssland.

Håkan Blomqvist: Handlar Ukrainas motoffensiv om cynism?

Internationalen 9 augusti 2024

Handlar Ukrainas senaste offensiv mot Kurskområdet om ”syna Putins bluff” om kärnvapen? Håkan Blomqvist resonerar om konsekvenserna av att tyska vapen nu används på rysk mark för första gången sedan andra världskriget.

Men skulle det verkligen kunna vara möjligt? Att den ukrainska statsledningen låter en reguljär bataljon attackera den ryska Kurskregionen för att ”syna Putins bluff” om eskalering och kärnvapen... Det tror i alla fall [Dagens Nyheters Ingmar Nevéus](#) i en kommentar (9 augusti) till den senaste veckans rapporter om reguljära ukrainska styrkors intervention över gränsen till byarna och småstäderna i Kursk oblast. Enligt rysk media har hundratals civila fallit offer och tusentals evakuerats medan förlustsiffrorna för den ”ukrainska försvarsmakten” förstås skrivs i väldiga propagandistiska tal vad gäller manskap och materiel.

Annars har ju en vanligare förklaring till det rent militärstrategiskt svårbegripliga agerandet sökts på annat håll, som i försöken att avlasta de frontavsnitt i sydöst där ryssarna är på offensiven. Eller till och med att erövra ryskt territorium som bytesvara i kommande förhandlingar.

Men närmare till hands än dessa olika förklaringar – som var och en kan innehålla korn av rimlighet – borde väl vara att det handlar om en slags test av hur långt Västs stöd kan sträcka sig. Och än så länge, när detta skrivs, har företrädare för USA och EU givit grönt ljus. Ukrinform, den officiella ukrainska nyhetskanalen, lyfter bland annat fram att ordföranden i den tyska [Bundestags försvarsutskott Marcus Faber](#) ger aktionen sitt stöd och inte ser några problem med att de ukrainska väpnade styrkorna använder tyska vapen i Rysslands Kursk-region. Den politisk-ideologiska innebörden av det för den ryska mobiliseringen är knappast hölj i dunkel. Som tidningen Newsweek konstaterar är det första gången sedan andra världskriget som utländska reguljära truppstyrkor överskrider Rysslands gränser. Att de gör det med bl a tyska vapen går förstås inte den ryska propagandan förbi på hemmafronten.

Den framgångsrika ukrainska attacken mot den ryska flygbasen i halvmiljonstaden Lipetsk, halvvägs till Moskva och andra mål mitt under de värsta ryska flygbombardemangen tyder knappast på försök att undvika eskalering. Tvärtom vill Zelenskyj visa, som han förklarat i ukrainsk TV, för både Ryssland, Väst och den egna befolkningen att ”vi kan bara nå en rättvis fred genom ett rättfärdigt våld”. När nu de första F16-planen visas upp i det ukrainska luftrummet och alla tidigare förbud släppts mot att använda Västvapen på reguljärt ryskt territorium kan kriget också flyttas över till Ryssland, kanske med förhoppningen att därmed tvinga Putinregimen att backa.

Men att låta tusentals av de egna och fiendens soldater och civila massakreras för att ”syna Putins bluff”, som DN tycks tro, vore väl cyniskt för den ukrainska stats- och militärledningen. Det paradoxala med DN-Nevéus ”analys” är ju att den sammanfaller med Putins som förklarat den ukrainska offensiven som endast en ”provokation”. För vad? För att, som DN tror, visa att Putinregimen inte vågar eskalera?

De kommande veckorna lär visa vad en sådan cynism i så fall får till följd.

JC: "Handlar Ukrainas motoffensiv om cynism?"

Ukraina-Solidaritet 10 augusti

Även publicerad som kommentar på *Internationalens* Facebook-sida

I *Internationalen* den 9 augusti skriver Håkan Blomqvist om den överraskande ukrainska offensiven på ryskt territorium de senaste dagarna. Han ställer i rubriken frågan: "Handlar Ukrainas motoffensiv om cynism?" (se ovan).

Blomqvists svar verkar vara ett preliminärt ja. Han hänvisar till DN:s Ingmar Nevéus som tror att offensiven handlar om att "syna Putins bluff" om eskalering och kärnvapen".

Och Blomqvist avslutar hotfullt sin text så här: "Men att låta tusentals av de egna och fiendens soldater och civila massakreras för att 'syna Putins bluff', som *DN* tycks tro, vore väl cyniskt för den ukrainska stats- och militärledningen. Det paradoxala med DN-Nevéus 'analys' är ju att den sammanfaller med Putins som förklarat den ukrainska offensiven som endast en 'provokation'. För vad? För att, som *DN* tror, visa att Putinregimen inte vågar eskalera? De kommande veckorna lär visa vad en sådan cynism i så fall får till följd."

Nu har det varit så under *Internationalens* bevakning av kriget mot Ukraina att man vid i princip varje vändning av styrkeförhållandena till Ukrainas fördel och varje nytt löfte om vapen från väst har varnat för att Ryssland kan sätta in kärnvapen. Och på den grunden har man uppmanat till omedelbar vapenvila och förhandlingar för att uppnå ett fredsavtal, där underförstått Ukraina låter Ryssland behålla de ockuperade områdena. Det kanske egentligen skulle vara mer passande att använda ordet "cynism" för att beskriva *Internationalens* inställning?

I själva verket är allt tal om Rysslands "röda linjer" ett försök att slå blå dunster i ögonen på folk. Några "röda linjer" existerar inte i sinnevärlden. Enligt det ryska narrativet är numera de fyra östra regionerna av Ukraina för evigt en del av Ryska Federationen. Tar man detta på allvar, så har den ukrainska armén dagligen kränkt ryskt territorium under två och ett halvt års tid. I så fall blir det svårt för Putin att förklara vad som egentligen är nytt när nu några hundra ukrainska soldater slåss på den östra sidan om den "gamla" gränsen.

Men Blomqvists fromma förhoppning är att så fort Putin rasslar med kärnvapenhotet så ska Ukraina och västmakterna böja sig. I *Internationalens* världsbild måste man ödmjukt gå de ryska fascisterna till mötes. Om Putin i övermorgon ställer krav på att ta kontroll över Baltikum, Polen, Finland (och varför inte Gotland?) så kan vi räkna med att han diskret kommer att backas upp av *Internationalen*.

Speciellt förskräckt är Blomqvist över att det nu finns tysk krigsmateriel på "fel" sida om gränsen. Precis som han var lika skakad när Ukraina för drygt ett år sedan fick tillgång till tyska stridsvagnar. Av någon anledning tror Blomqvist att den ryska opinionen kommer att bli lika upprörd som han själv. Trots att Putin under hela kriget har hävdad inför den egna befolkningen att det faktiskt är styrkor från USA och NATO man kämpar mot. Men på något sätt tror Blomqvist ändå att denna nyhet om tyska vapen har en avgörande betydelse, därför att den i någon mening är "sann". Trots att Putin aldrig har gjort någon skillnad i sin propaganda på vad som är sant och falskt.

Exakt vilka motiv som den ukrainska militära ledningen har med den nya fronten vet vi än så länge inte, även om det säkert är en kombination av flera olika skäl. Min personliga gissning är att huvudmotivet är att ytterligare inskräpa i den ryska armén att den inte kan lita på att dess militära anläggningar och vapensystem inom närområdet från gränsen är säkra, och

genom att tvinga ryssarna att dra bort sådana resurser från gränstrakterna minskar också Rysslands förmåga att terrorbomba Ukraina.

I själva verket är de största militära framgångarna som Ukraina haft under det senaste året sådana som ligger långt från ukrainskkontrollerat territorium. Man har förstört så pass många ryska örlogsfartyg på Krym att Ryssland helt tvingats att överge flottbasen i Sevastopol. Man har också med hjälp av drönare lyckats att lamslå en stor del av de ryska oljeraffinaderierna som oftast ligger mycket avlägset från Ukraina, och därmed har man slagit direkt mot hjärtat av den ryska ekonomin.

Jag kan inte påminna mig om att Internationalen över huvud taget nämnt dessa ukrainska framgångar. Men det är klart – inget får störa tidningens bild av att Ukraina förr eller senare ska tvingas krypa till korset inför den ryska övermakten.

På Internationalens Facebook-sida har ovanstående artikel fått flera gillande kommentarer, t ex av Sarah Philipson: ”Har SPs ledning gått över till KP?” som i sin tur fått många kommentarer (fast många av dem handlar om Hamas i st f kriget i Ukraina).

Anders Karlsson: Sluta skjut – förhandla nu!

Internationalen 10 augusti, 2024

Människoslakten i krigets Ukraina måste upphöra, menar Anders Karlsson, och ser global upprustning och hur våra samhällen militariserar.

Det har lägrat sig ett tämligen kompakt mörker runt Ukrainakriget. Det vi kan registrera är en på bägge sidor alltmer olycksbådande eskalering. Själva frontlandskapet är i stort tämligen fastfruset, men där vi under nuvarande år kunnat notera smärre ryska framryckningar, kombinerat med oändliga människooffer i en konflikt som på det planet bär tydliga drag av Första världskrigets helvete; bara en sådan sak som att stridande kommanderas till rena självmordsuppdrag när de går iväg för att ”rensa” i motpartens skyttegravar bär vittnesbörd om den yttersta formen av mänsklig förnedring. I frågan om möjliga förhandlingar verkar också såväl den ryska som ukrainska regimen fullständigt ha låst sig; där Ryssland signalerar att dess uppnådda erövringar inte är förhandlingsbara och där Ukraina först kräver ett totalt ryskt trupptillbakadragande innan samtal överhuvudtaget kan bli möjliga.

Det folkliga krafter över hela världen nu bör göra är att kräva att de stridande parterna ingår förhandlingar. En mer renodlad militär lösning bär över sig en prägel av att vara fruktansvärd – i en människoslakt som kan komma att sträcka sig över ytterligare många år – och där den allt mer olycksbådande eskaleringen i värsta fall kan leda fram till ett fasansfullt storkrig. I Ukrainakrigets hägn ser vi även en omfattande global upprustning och hur våra samhällen militariserar, samtidigt som över 800 miljoner människor i vår värld tvingas gå till sängs hungriga och där den gröna omställningen självklart kräver enorma resurser för en överhuvudtaget framtida dräglig värld att leva i.

”Vi kan erinra oss att vietnameserna inte krävde ett amerikanskt tillbakadragande för att 1968 sätta sig och förhandla i Paris.”

Under upprinnelsen till det andra Irakkrieget 2003 lyckades en global rörelse få ut miljoner människor på gatorna – under den enkla parollen ”Nej till krig!”. Visst blev det ändå krig, men mobiliseringen bidrog till att västimperalismen stod splittrad med främst Tyskland och Frankrike som klara krigsmotståndare. I vårt egna land bidrog det dessutom till att regeringen i slutändan intog en tydlig hållning mot kriget, efter att dåvarande statsministern Göran Persson dagarna före jul 2002 först undsluppit sig det skandalösa uttalandet att ”ett litet krig skulle idag vara väldigt bra och då framför allt för världsekonomin”.

Det kan förefalla rent utopiskt att i dagsläget hoppas att miljoner människor återigen ska ta gatorna i besittning, och då kanske under den gemensamma parollen ”Sluta skjut – Förhandla nu!”. Men det är svårt att överhuvudtaget skissera några möjliga konstruktiva vägar framåt i ett läge där det absolut värsta trots allt är ett fortsatt krigande utan synligt slut. Det är verkligen fred vi vill ha – till nästan varje tänkbart pris!

Det övergripande kravet bör således vara att båda parter, som ett första steg, ingår en vapenvila och förutsättningslöst sätter sig vid förhandlingsbordet. Vi kan erinra oss att vietnameserna inte krävde ett amerikanskt tillbakadragande för att 1968 sätta sig och förhandla i Paris. Det följdes av fem års hård dragkamp innan fredsavtalet 1973 äntligen blev verklighet. En i sammanhanget intressant tankegång är den idé som den libanesiske socialisten och skribenten Gilbert Achcar dryftat; att under FN:s kontroll genomföra folkomröstningar om nationell tillhörighet i de områden i Ukraina – med en till stor del etnisk blandad befolkning – som Ryssland idag ockuperar.

JC: Internationalen: Fred till varje pris

Ukraina-Solidaritet 10 augusti. Även publicerad som kommentar på Internationalens Facebook-sida

Under ett par veckors tid har webbsidan ”Internationalen” publicerat fyra upprörda inlägg från SP-ledningen om kriget i Ukraina. När Ukraina åter visar att de kan trycka tillbaka Ryssland, då blir det oroligt inom ”fredsvänstern” som fortsätter hoppas på att en förhandlingslösning är nära.

Det finns en gammal myt kring förhandlingar inom radikalpacifistiska kretsar att om bara parterna sätter sig ner och pratar så kommer de kanske överens till slut. Alltså att krig egentligen grundar sig på bristande mellanmänsklig förståelse.

Men tyvärr är det nog alltid så i en väpnad konflikt att det är först när den ena sidan i praktiken är besegrad som ett hållbart fredsavtal kan komma till stånd. Åtminstone så länge parterna har helt oförenliga mål med kriget, vilket är uppenbart i det aktuella fallet. Ryssland hävdar att Ukraina inte har rätt att existera annat som en del av det ryska imperiet. Ukrainas befolkning framhärdar i att förbli en självständig nation. Vad finns då för grund för förhandlingar och fredsavtal?

Anders Karlsson gör ett nytt försök att argumentera kring detta den 10 augusti: ”Sluta skjut – förhandla nu!” (se ovan). Eller egentligen har Karlsson inga argument över huvudet till varför en förhandlingslösning skulle vara möjlig. Men i alla fall skriver han: ”Det kan förefalla rent utopiskt att i dagsläget hoppas att miljoner människor återigen ska ta gatorna i besittning, och då kanske under den gemensamma parollen 'Sluta skjut – Förhandla nu!'. Men det är svårt att överhuvudtaget skissera några möjliga konstruktiva vägar framåt i ett läge där det absolut värsta trots allt är ett fortsatt krigande utan synligt slut. Det är verkligen fred vi vill ha – till nästan varje tänkbart pris! [...] Vi kan erinra oss att vietnameserna inte krävde ett amerikanskt tillbakadragande för att 1968 sätta sig och förhandla i Paris. Det följdes av fem års hård dragkamp innan fredsavtalet 1973 äntligen blev verklighet.”

Vad Karlsson inte skriver är att kriget i Vietnam fortsatte i mer än två år efter att Parisavtalet undertecknats – med en fullständig seger för FNL och Nordvietnam. Parisavtalet var viktigt eftersom det slog fast att USA:s trupper skulle ut ur landet. Men det skapade ingen fred i Vietnam. En vapenvila i Ukraina och ett eventuellt fredsavtal skulle i dagens läge bara innebära att Ryssland får ytterligare tid på sig för att bygga vidare på sin krigsekonomi och för att öka sin överlägsenhet när det gäller mängden vapen och soldater.

Vad det ukrainska folket och den ukrainska vänstern har att säga om detta, det intresserar inte Karlsson eller de andra i SP-ledningen över huvud taget. Det ”vi” som Karlsson säger vill ha fred till varje pris, det handlar om Internationalens alltmer isolerade redaktion.

Dmitrij Medvedev, som under 2008–2012 var Rysslands formella president och som fortfarande sitter vid Putins sida, sammanfattade den ryska ståndpunkten den 17 januari i år på Telegram:

”Ukrainas existens är dödlig för ukrainarna. Då menar jag inte bara den nuvarande staten, utan varje, absolut vilket Ukraina som helst. Varför? Närvaron av en oberoende stat på historiskt ryska territorier kommer att vara ett ständigt skäl för oss till förnyade fiendtligheter. [...] Men den ukrainska befolkningen kommer till slut att välja livet och inse hur katastrofal Ukrainas existens är för dem. I valet mellan evigt krig, oundviklig död och liv kommer den överväldigande majoriteten av ukrainare att till slut välja livet.”

Medvedev förklarade att det är ”100 procents sannolikhet” för en ny konflikt, oavsett vilka säkerhetsgarantier som undertecknas mellan Ukraina och Väst. ”Varken Ukrainas associering med EU eller ens anslutning av detta konstgjorda land till NATO kommer att förhindra det”, framhöll Medvedev och tillade att en sådan konflikt kan komma att inträffa inom 10 eller 15 år. Medvedev har fortsatt att upprepa samma ståndpunkt i olika sammanhang sedan dess.

När Karlsson kräver fred till varje pris så handlar det egentligen om att han vill att ukrainarna ska köras över av sina NATO-allierade och tvingas in i en förhandlingslösning. Så att Ryssland ska kunna behålla de ockuperade områdena. För att några år senare göra ett nytt försök att sluka resten av Ukraina.

Det finns åter anledning att påminna om författaren och socialisten George Orwells ord från 1942: ”Pacifismen är objektivt sett pro-fascistisk.”³

De orden passar allt tydligare in på Internationalens redaktion.

Debatt på Internationalens Facebook-sida

Även *Anders Karlssons* artikel och JC:s svar har kommenterats på Facebook-sidan.

Text av **Gus Kaage** [GK]: ”Kvalificerat flum. På vilka villkor ska Ukraina sätta sig vid ett förhandlingsbord? Finns det minsta, minsta, minsta tecken på att Putain visat sig villig att förhandla?”

Denna kommentar ledde i sin tur till fler meningsutbyten, bl a följande:

Johannes J: ”Jag fattar inte helt den här binära logiken Jan och Gus. Att man som internationellt samfund skulle kunna verka för att fredssamtal ska bli möjliga motsäger väl inte Ukrainas rätt att försvara sig? På samma sätt som att man kan driva linjen att Sverige hade kunnat göra en större insats om vi arbetade för att få till stånd samtal än genom att skicka vapen – eftersom andra länder bistår med den varan redan i större kvantiteter. Jag tycker hållningen är väldigt fyrkantig ärligt talat.”

GK (till JJ): Samtal med Putin? Vad menar du att han skulle svara? Det är verkligen inte fred han vill ha, till något tänkbart pris. Putain är en despot, en diktator som fullständigt skiter i alla andra.

Att inte skicka vapen till Ukraina innebär att människor i Estland och annorstädes bör frukta för sina liv.

³ När Orwell hösten 1942 skrev sin artikel [Pacifismen och kriget](#) hade nazisterna haft stora framgångar i kriget.

Och återigen: det är bara Ukraina som kan bestämma villkoren för samtal om fred och var gränserna för det går.

Det innebär också, och där är vi säkert ense, att Sverige ska ut ur Nato och satsa på fred. Må det vara illusoriskt.

JJ (till GK): Putin är en person i ett imperium. Vem vet när han ryker eller vad som pågår i Kremles inre. Och att Sverige skulle välja en annan väg en att skicka vapen bygger på att det finns andra som försör Ukraina med betydligt mer än vi förmår. Jag fattar inte varför allt blir så binärt när det gäller just Ukraina. I andra frågor är vi inte så svartvita.

GK (till JJ): Putin är en diktator i Stalins stövlar. På toppen av en maktborg där alla är för en imperialistisk expansion. Säg mig den opposition som finns... för att förtydliga: den som opponerar sig på minsta sätt oavsett nivå åker dit skoningslöst.

Så länge Ukraina utsätts för en invasion och krig är det upp till Ukraina att försvara sig. Med svenskt bistånd.

JC (till JJ): Alla de som ställer sig på Rysslands sida eller inte kan stödja Ukraina fullt ut kräver förhandlingar. Vi som står på Ukrainas sida hävdar att det bara är ukrainarna själva som kan avgöra när det är läge att förhandla med ockupanten. När man står för diametralt motsatta ståndpunkter där angriparen står för Ukrainas utplåning kommer förhandlingar som drar ut på tiden utan att föregås av ett ryskt tillbakadragande bara att bli ett sätt för Ryssland att bygga upp sin styrka inför för en definitiv sluffoffensiv. Att hävda att Sveriges vapenstöd inte behövs är att blunda för verkligheten – att Ukraina inte längre ens har tillräckligt med artilleri för att kunna skjuta ner de ryska pjäser som dödar civilbefolkningen och ödelägger landet. Det är fantastiskt att SP fortsätter att sprida illusioner om Sveriges fantastiska diplomatiska kraft som verkar löser all världens problem – en ny upptäckt för dem som en gång kallade sig revolutionära marxister! Att säga att svenska vapen inte behövs i Ukraina är samma typ av argumentation som säger att Sverige inte behöver dra ner på koldioxid eftersom landets utsläpp är så minimala i världsskala. I alla länder som skickar vapen till Ukraina finns samma extremhöger, ”vänster” och ”fredsrörelse” som hävdar samma ståndpunkt som SP – stoppa vapensändningarna och tvinga Ukraina till förhandlingsbordet så att ryssarna kan ta en paus!

JC (till JJ): Det märkliga är att jag inte har sett någonstans att Internationalen krävt förhandlingar mellan Israel och Hamas. Varför? Och var det ett misstag att socialister på den tiden inte ställde krav på alla parterna i Vietnamkriget att förhandla redan från början av kriget? Borde man inte ha instämt i parollen ”Fred i Vietnam”? Eller kan det möjligen vara så att kravet på förhandlingar i kriget Ukraina egentligen handlar om att Ukraina ska kapitulera?

JC: Vad *Internationalen* inte vill att du ska veta om Ukraina

I två och ett halvt år har jag upprepade gånger polemiserat mot Socialistisk Politik (SP) och deras tidning *Internationalen* för deras skamliga och hycklande inställning till Rysslands angreppskrig mot Ukraina. Under en radikalpacifistisk yta döljer sig en nonchalans inför det ukrainska folkets motståndskamp och en politisk inställning som i grunden handlar om att kapitulera inför den ryska imperialismen.

För den som följt diskussionen borde det stå klart att en sådan inställning inte är hållbar för den som hävdar sig vara demokratisk socialist. Men egentligen har SP helt undvikit några av de mest centrala frågorna som ställs av konflikten. Och kanske är det så att det är just genom att peka på vad tidningen *inte* skrivit som deras verkliga linje blir som tydligast.

Jag är fullt medveten om att Internationalen har mycket begränsade resurser och inte har kraft att skriva om allt man skulle önska. Men det är inte svårt att upptäcka ett mönster i vad man undvikit att ta upp när det gäller Ukraina. Speciellt med tanke på att man faktiskt har ägnat en stor mängd artiklar åt kriget sedan den fullskaliga invasionen inleddes.

Jag ska därför ge några exempel på sådant som Internationalen inte vågat skriva om.

De bortförda barnen och efterlysningen av Putin

Internationalen har aldrig skrivit om hur Internationella brottmålsdomstolen ICC i Haag den 17 mars 2023 utfärdade en arresteringsorder mot Rysslands president Vladimir Putin.

Hade det inget nyhetsvärde? Jo, det borde det förstås ha, men jag tror att man på Internationalen inte visste hur man skulle hantera detta. Det rimmar väldigt illa med det kravet på villkorslösa förhandlingar och på en fredlig lösning som tillåter Putin att sitta kvar vid makten.

Är det för övrigt inte underligt att man försökt undvika att uppmärksamma det brott som Putin anklagas för – att ha kidnappat tusentals ukrainska barn till Ryssland, som adopteras bort till ryska par eller placeras på barnhem. Och där de ryska myndigheterna försöker suddas ut alla spår om deras ursprung, där de hjärntvättas till att hylla Putin och hata Ukraina.

Bevisläget mot Putin kan sägas vara överväldigande, eftersom han öppet skrutit om hur väl man tagit om hand om de ukrainska barnen, som i många fall har föräldrar inne i Ukraina som fortfarande är vid liv. Och i Romstadgans folkmordskonvention artikel 2 nämns som ett av kriterierna på folkmord: ”att med våld överföra barn från gruppen till annan grupp”.

123 länder har godkänt Romstadgan vilket innebär att de har skyldighet att gripa och överlämna Putin till domstolen i Haag om han sätter sin fot i något av dessa länder.

I nr 8/2023, några veckor innan ICC:s beslut, publicerade Internationalen ett uttalande från Fjärde Internationalen, den internationella organisation som SP tillhör, som talar om hur ”det ukrainska folket har tvingats genomleva krigsförbrytelser, våldtäkter, kidnappningar av barn och fortsatta ryska bombningar i civila zoner.”

Först nu insåg redaktionen tydligen att det kanske ändå var dags att skriva något som förklarade vad som menades med ”kidnappningar av barn”. En notis i samma nummer tog för första gången upp denna fråga under rubriken ”Ryssland har fört bort tusentals ukrainska barn”.

Några månader senare, i nr 29/2023, skriver Håkan Blomqvist: ”Den evakuering av barn från krigsområdena som från ukrainskt håll beskrivs som kidnappning framställs i rysk media förstås som humanitära insatser, ungefär som finska krigsbarn till Sverige under andra världskriget”.

Vilken tolkning tycker Blomqvist verkar mest rimlig – den ryska eller den ukrainska? Det får vi inte veta. Observera att Blomqvists artikel alltså publicerades några månader efter att arresteringsordern för Putin utfärdats. Och händelsevis med samma publiceringsdatum, den 20 juli, som nyheten om att Putin tvingades avstå från BRICS-mötet i Sydafrika därför att han då riskerade att bli utlämnad till Haag som krigsförbrytare. Men inte heller detta var något som Internationalen ville skriva om.

Tortyr

Enligt FN:s råd för mänskliga rättigheter, Amnesty, Human Rights Watch och andra organisationer för mänskliga rättigheter har ryska trupper systematiskt och medvetet använt sig av tortyr och sexuella övergrepp som vapen i kriget, både mot soldater och mot civila. När Ukraina drev ut ockupanterna från orter som Butja hittade man förutom massakrerade civila och massgravar också på många platser tortyrkammare som använts av de ryska trupperna.

Internationalen skriver mycket ofta om tortyr, något som tyvärr förekommer i många länder världen över. Faktiskt finns ordet nämnt i hela 34 nummer av tidningen under åren 2022-2023. Hur många av de artiklarna handlade om Ukraina? Från redaktionens sida – noll.

I ett fall, i nr 15/2022, finns en artikel under vinjetten Opinion skriven av Petra Tötterman Andorff, generalsekreterare för Kvinna till Kvinna, som tar upp tortyr och sexuella övergrepp mot kvinnor i Ukraina. Och i ett debattinlägg av Peter Widén i nr 11/2022 tar han upp en FN-rapport från 2016 där den ständigt återkommande Azov-bataljonen anklagas för att ha använt tortyr vid ett par tillfällen. Men Internationalens redaktion har aldrig skrivit något om rysk tortyr under två och ett halvt år av krig. Däremot alltså en hel del om tortyr på andra håll i världen.

Internationalen aldrig nämnt några av Amnestys många rapporter om de systematiska kränkningarna av mänskliga rättigheter som Ryssland begår i Ukraina. Men en rapport från Amnesty gavs faktiskt stor uppmärksamhet i tidningen. På ledarsidan i nr 32/2022 tackar Åke Eriksson glatt Amnesty för att de ”publicerat en rapport om kriget där de beskriver hur de ukrainska styrkorna begått vad de anser vara brott mot krigets lagar, hur de utsatt sina civila landsmän för att hamna i skottlinjen.”

När Amnesty några månader senare publicerade en kritisk utredning av denna rapport, där man bland annat konstaterade ”att Amnesty dragit alltför långtgående och kategoriska slutsatser utifrån det underlag som Amnesty hade samlat in”, då fick det ingen uppmärksamhet i Internationalen.

Språk och kultur

I Internationalen månar man starkt om ryssar, både i Ukraina och i Sverige. Internationalen har de två senaste åren haft flera artiklar om ”russofobi”, något som händelsevis är en av Putins käpphästar. Inskränkningar i det ryska språkets status i Ukraina leder till artiklar i Internationalen, trots att verkligheten är att i princip alla ukrainare även pratar ryska, utan att någon råkar illa ut för det.

Samtidigt, i de ockuperade områdena försöker ockupanterna förstöra hela det ukrainska kulturarvet. Museer med viktiga ukrainska historiska föremål plundras och placeras i bästa fall på museer på Krym i en rysk kontext. Böcker på ukrainska rensas ut från biblioteken och bränns. Undervisningsspråket i de ockuperade områdena är förstas ryska. De föräldrar som framhärdar i att kräva undervisning på ukrainska kan räkna med påhälsning från säkerhetspolisen.

Inte heller berör man den fysiska russificering som pågår. Hus och lägenheter som tillhör ukrainare som flytt, eller som bor kvar men vägrar att ansöka om ryska pass, beslagtogs och delas ut till ryska militärer eller nyinflyttade. I Mariupol som raserades av de ryska bombningarna byggs nu nya hus – men inte för de tidigare ukrainska invånarna utan enbart för nyinflyttade ryssar. Ukrainska kvinnor utan ryska pass som tvingas söka sig till förlossningskliniker i de ockuperade områdena riskerar att få sina spädbarn omhändertagna. För att få vård på sjukhus krävs också att man har ryskt pass. Och de män som tvingas till att skaffa ryskt pass riskerar att tvingas ut som kanonmat i kriget mot det egna folket.

Den ukrainska och den internationella vänstern

Den ukrainska vänstern kan sägas kämpa på två fronter – mot de ryska angriparna och till stöd för ukrainska arbetare som tvingas ta strid för sina rättigheter, ofta i motsättning till landets nyliberala regering. Sotsialnyi Ruch (Sociala Rörelsen) är en liten organisation, men med stor politisk mognad. Den har bland annat observatörsstatus i Fjärde Internationalen. SP:s Inter-

nationalen har vid ett fåtal tillfällen publicerat intervjuer med representanter för Sociala rörelsen.

I ett uttalande från SP:s styrelse (nr 24-25/2022) skriver man; ”Vi stödjer olika uttryck för en demokratisk och solidarisk ukrainsk vänster. Ett av dessa uttryck är Sotsialny Rukh (Sociala Rörelsen) som stöds av Vänsterpartiet i Sverige och Fjärde Internationalen. Utan att behöva omfatta Rukhs alla ställningstaganden och perspektiv vill vi stötta organisationens gräsrotsarbete för socialt försvar och återuppbyggnad.”

Bakom kodorden om Sociala Rörelsens ”alla ställningstaganden” som SP inte omfattar döljer sig förstås det faktum att SP inte kan tänka sig att ställa sig bakom Sociala Rörelsens självklara stöd för Ukrainas väpnade kamp för landets överlevnad. Det är därför du som trogen läsare av Internationalen aldrig har fått läsa något om eller av Taras Bilous, den kanske mest kände företrädaren för Sociala Rörelsen. Bilous har ända sedan inledningen av det fullskaliga kriget deltagit aktivt i striderna vid fronten. Men han har samtidigt förblivit aktiv i den politiska debatten. I flera artiklar och intervjuer, varav du kan läsa en del på Ukraina-Solidaritets Facebooksidor, har han vänt sig direkt till vänstern i väst och uppmanat dem som inte förmått ta ställning för vapensändningar till Ukraina att omvärdera sina ståndpunkter. Detta är förstås alldeles för pinsamt för Internationalen att låta sin läsare ta del av.

Därför har du inte heller i Internationalen fått några rapporter om på vilket sätt SP har stöttat Sociala Rörelsens gräsrotsarbete, som det talas om i uttalandet ovan. Men här är väl nyckelorden ”vi vill stötta” – SP har en ambition, men man litar uppenbarligen inte på att ”krigs-hetsarna” (ett ord som flera av oss som stöder Ukrainas väpnade försvar har fått höra från SP:are) i Sociala Rörelsen använder pengarna ”rätt”, så därför har man helt enkelt inte ”stöttat” dem annat än med tomma ord.

Tiden alldeles efter inledningen av det fullskaliga kriget publicerade Internationalen en hel del material från delar av den internationella vänstern, med stark övervikt för organisationer som tagit ställning mot vapensändningar till Ukraina. Exempelvis har man i nr 13/2022 en lång intervju med företrädare för Rødt och Socialistisk Venstreparti i Norge som inledningsvis tagit ställning mot att skicka vapen till Ukraina. Men när Rødt senare omvärderade sin inställning till vapensändningar tyckte Internationalen uppenbarligen inte att det var värt att skriva om.⁴

Därför fick du heller inte läsa något i Internationalen om när Nordisk grön vänster (Vänsterpartiet, Enhedslisten i Danmark, Socialistisk Venstreparti och Rødt i Norge samt Vänsterförbundet i Finland) gjorde ett gemensamt uttalande om Ukraina den 9 juni 2023 där man tar ställning för vapenstöd till Ukraina⁵.

Demonstrationer och praktisk solidaritet

Internationalen brukar vilja framställa sig ett organ som ger röst åt kämpande rörelser och aktivister som arbetar för internationell solidaritet. När det gäller exempelvis palestina-demonstranternas mobilisering mot de israeliska terrorbombningarna i Gaza har Internationalen haft en bred bevakning, med intervjuer av aktivister.

Men när såg du någon ukrainaaktivist intervjuas i Internationalen? När såg du en blänkare för en demonstration som kräver att Ryssland ska lämna Ukraina?

⁴ Se [Rødt stöder Ukrainas kamp för frihet](#) (Uttalande antaget av Rødt landsmöte i april 2023), Se även [Att bygga vänstersolidaritet med Ukraina i Nordeuropa](#) (Rapport från det norska Socialistiska vänsterpartiets 25:e kongress, mars 2023)

⁵ Uttalandet publicerades i *Flamman* 29/6 2023 och finns på marxistarkivet: [Nordisk grön vänster: Solidaritet med Ukraina](#)

Den enda demonstration för Ukraina som Internationalen har mobiliserat till var den som Svenska Freds arrangerade i Stockholm inför ettårsdagen av den fullskaliga invasionen. I Internationalen 7/2023 gör man reklam för det arrangemanget på halva tidningens baksida. En demonstration som samlade ungefär 150 deltagare. Några dagar senare hölls en demonstration i Stockholm på årsdagen av invasionen med flera tusen deltagare, arrangerad av de solidaritetsgrupper som stöder Ukrainas sak. Internationalen valde att tiga om detta, både före och efter demonstrationen. Däremot behandlar man i en positiv notis i nr 9/2023 den demonstration som hölls i Berlin och som aktivt motsatte sig vapenleveranser till Ukraina.

I Stockholm arrangeras i princip varje vecka tre demonstrationer till stöd för Ukraina – måndagar demonstrerar moderater och liberaler på Norrmalmstorg, onsdagar demonstrerar aktionsgruppen Ryssland ut ur Ukraina utanför ryska ambassaden, och på söndagar håller ukrainare från Nordic Ukraine Forum en manifestation på Sergels torg. Internationalen har aldrig över huvud taget nämnt någon av dessa demonstrationer. Inte heller har man uppmärksammat de oräkneliga gräsrotsinitiativ som spontant startat runt om i Sverige för praktiskt solidaritet med Ukraina. Men den typen av folkrörelser intresserar inte Internationalen, även när de har en uppenbart humanitär inriktning. Antagligen för att man misstänker att aktivisterna tagit ställning för Ukrainas väpnade försvarskamp.

Krigets orsaker

Till sist, elefanten i rummet – varför angrep Putin Ukraina? I den ryska propagandan används en uppsjö av argument parallellt. Här finns något för alla – det är bara att välja det som för tillfället passar bäst. ”Det var NATO som började”, ”NATO inringar Ryssland”, ”västmakterna tvingar Ukraina att föra proxykrig i deras ställe”, ”väst fruktar den ryska livsstilen”, ”Ukraina styrs av nazister, satanister, narkomaner”, ”de ryskspråkiga i Ukraina förtrycks”, ”kampen gäller kristna värderingar”, och så vidare.

Internationalen hittar också på egna argument. ”Ukraina har valt västvänliga presidenter som är fientliga mot Ryssland”, ”NATO tog inte Putins säkerhetsförslag på allvar”, ”Missiler från Ukraina skulle kunna nå Moskva på några minuter”. Ständigt återkommer man till att man inte får korsa Putins röda linjer eftersom han har kärnvapen.

Men det som Internationalen aldrig skriver om är den ryska regimens ständigt återkommande och grundläggande motiv till kriget. Sovjetunionens upplösning är enligt Putin det förra århundradets största geopolitiska katastrof. Det ryska imperiet måste återupprättas, och då är Ukraina, Lillryssland, av helt avgörande betydelse. Ukraina har enligt Putin varit en del av Ryssland i århundraden, befolkningen är egentligen ryssar, det finns inget ukrainskt språk eller kultur, Ukraina är ett konstgjort begrepp skapat av väst, Ukraina kan helt enkelt inte existera som en självständig nation.

Detta budskap har upprepats gång på gång i den statsstyrda televisionen i Ryssland. ”Ukraina existerar inte, eller kommer i alla fall inte att göra det inom kort”.

I Internationalen har du aldrig kunna läsa om detta, och inte heller om de uttalanden som gjorts av Dmitrij Medvedev, som under 2008–2012 var Rysslands formella president och som fortfarande sitter vid Putins sida. Medvedev sammanfattade den ryska ståndpunkten den 17 januari i år på Telegram: ”Ukrainas existens är dödlig för ukrainarna. Då menar jag inte bara den nuvarande staten, utan varje, absolut vilket Ukraina som helst. Varför? Närvaron av en oberoende stat på historiskt ryska territorier kommer att vara ett ständigt skäl för oss till förnyade fientligheter. [...] Men den ukrainska befolkningen kommer till slut att välja livet och inse hur katastrofal Ukrainas existens är för dem. I valet mellan evigt krig, oundviklig död och liv kommer den överväldigande majoriteten av ukrainare att till slut välja livet.”

Medvedev förklarade att det är ”100 procents sannolikhet” för en ny konflikt, oavsett vilka säkerhetsgarantier som undertecknas mellan Ukraina och Väst. ”Varken Ukrainas associering med EU eller ens anslutning av detta konstgjorda land till NATO kommer att förhindra det”, framhöll Medvedev och tillade att en sådan konflikt kan komma att inträffa inom 10 eller 15 år.

Den 10 juli upprepade Medvedev att Ryssland kommer att förbereda sig på att erövra allt ukrainskt territorium även efter ett eventuellt fredsavtal. Och dagen efter förklarade han att ”vi måste göra allt vi kan för att ’Ukrainas oåterkalleliga väg in i NATO’ slutar antingen med att Ukraina försvinner eller NATO försvinner. Och helst båda två.”

Alla i Ukraina är medvetna om de ryska ståndpunkterna. Och jag är ganska säker på att SP-ledningen och Internationalens redaktion också är det. Men de vill inte att Internationalens läsare uppmärksammas på det. Så jag är övertygad om att när de fortsätter att upprepa refrängen om eldupphör, förhandlingar och fredsavtal, så är det därför att de kommit fram till att Ukrainas sak redan från början är förlorad. Att i världsfredens namn måste 40 miljoner ukrainares frihet offras.

Är det detta som är ”socialistisk politik”?

Tidigare debatt-inlägg (artikelsamlingar)

De flesta av JC:s inlägg i de följande artikelsamlingarna publicerades ursprungligen på Ukraina-solidaritets Facebook-sida.

Jan Czajkowski: [Socialistisk Politik och Ukraina – debatt](#) (maj 2022)

Jan Czajkowski: [Debatt om Ukraina-frågan och Socialistisk Politik](#) (december 2022)

Peter Widén & Jan Czajkowski m fl: [Debatten om Ukraina fortsätter](#) (januari 2023)

Jan Czajkowski: [Socialistisk Politik som Putins medlöpare](#) (juli 2023)

Jan Czajkowski: [Jan Czajkowski om krigen i Ukraina och Gaza \(artikelsamling\)](#) (januari 2024)

Jan Czajkowski: [Den svenska vänstern och kriget i Ukraina - artikelsamling](#) (mars 2024)

På marxistarkivet finns givetvis inlägg från andra debattinlägg och debattörer, även från internationella källor. Se [Debatt om Ukraina](#).